

Προς όλα τα αγόρια

ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ ΔΙΚΗ ΣΟΥ

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

TZENNY
ΧΑΝ

NETFLIX

A NETFLIX FILM

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΖΕΝΝΥ ΧΑΝ

ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ
ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ ΔΙΚΗ ΣΟΥ

Μετάφραση
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ
ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΜΙΖΑΝ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Τζέννυ Χαν, *Προς όλα τα αγόρια. Παντοτινά δική σου*

Jenny Han, *Always and Forever, Lara Jean*

Μετάφραση: Γιώργος Παναγιωτάκης, Καρολίνα Μιζάν

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Δραγώνα

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Φωτογραφία εξωφύλλου: Copyright © NETFLIX 2021. Used with permission.

Το παρόν είναι το τελευταίο μέρος της τριλογίας *Προς όλα τα αγόρια*, που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκη (βιβλίο 1 – *Προς όλα τα αγόρια που αγάπησα*, βιβλίο 2 – *Προς όλα τα αγόρια. Υ.Γ. Σ' αγαπώ ακόμα*). Οι ταινίες *To All the Boys I've Loved Before*, *To All the Boys: P.S. I Still Love You* και *To All the Boys: Always and Forever* προβάλλονται από την εταιρεία ιδιωτικής συνδρομητικής τηλεόρασης NETFLIX.

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Jenny Han, 2017

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and Iris Literary Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από Simon & Schuster, ΗΠΑ, 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Φεβρουάριος 2021

ΚΕΤ Δ112 ΚΕΠ 27/21 ISBN 978-960-16-8857-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Αγαπημένοι μου αναγνώστες,
αυτό το διβλίο είναι για εσάς.*

«Δεν ξέρω τι θα συναντήσω πίσω από εκείνη τη στροφή,
θέλω όμως να πιστεύω ότι θα είναι κάτι υπέροχο».

Λ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ, *Η Άννα της χαράς*

1

ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΚΟΙΤΑΖΩ ΤΟΝ ΠΙΤΕΡΟΤΑΝ ΔΕ ΜΕ ΒΛΕΠΕΙ.

Να θαυμάζω τις έντονες γραμμές του πιγουνιού του, τα καμπυλωτά του ζυγωματικά... Έχει μια ανοιχτωσιά στο πρόσωπό του, μια αθωότητα – ένα πολύ ιδιαίτερο είδος καλοσύνης. Αυτή του την καλοσύνη αγαπώ πιο πολύ πάνω του.

Είναι Παρασκευή δρόδου. Ο αγώνας λακρός έχει τελειώσει και έχουμε μαζευτεί στο σπίτι του Γκέμπ Ριδέρα. Η ομάδα του σχολείου μας νίκησε, κι έτσι οι πάντες είναι μέσα στην καλή χαρά. Και πιο πολύ από όλους ο Πίτερ, αφού εκείνος έβαλε το νικητήριο γκολ. Τώρα θρόσκεται στην άλλη άκρη του δωματίου και παίζει πόκερ με κάποια άλλα παιδιά από την ομάδα. Κάθεται με την καρέκλα στηριγμένη στα δύο πίσω πόδια και την πλάτη στον τοίχο. Τα μαλλιά του δεν έχουν ακόμη στεγνώσει από το ντους που έκανε μετά το ματς. Εγώ είμαι στον καναπέ, μαζί με τους δικούς μου φίλους, τον Λούκας Κεμπφ και την Πάμμου Σάμκροφ. Ξεφυλλίζουν παρέα το τελευταίο τεύχος του *Teen*

Vogue και τσακώνονται για το αν η Πάμμυ πρέπει να κάνει τα μαλλιά της αφέλειες ή όχι.

«Εσύ τι λες, Λάρα Τζιν;» με ρωτάει η Πάμμυ καθώς περνά τα δάχτυλά της μέσα από τα δαμμένα καροτί μαλλιά της. Με την Πάμμυ έχουμε γίνει φίλες σχετικά πρόσφατα. Είναι η κοπέλα του Ντάρελ, του κολλητού του Πίτερ. Έχει πρόσωπο κούκλας: στρογγυλό σαν ταψάκι και πασπαλισμένο με μικρές φακίδες που απλώνονται μέχρι τους ώμους της.

«Χμμ... Οι αφέλειες είναι πολύ μεγάλη δέσμευση. Δεν πρέπει, λοιπόν, να πάρεις την απόφασή σου διαστικά. Ίσως να χρειαστεί να περιμένεις πάνω από χρόνο για να μακρύνουν – εξαρτάται από το πόσο γρήγορα μακραίνουν τα μαλλιά σου. Αν πάντως το έχεις αποφασίσει, θεωρώ ότι πρέπει να περιμένεις μέχρι το φθινόπωρο, επειδή όπου να 'ναι έχουμε καλοκαίρι και το καλοκαίρι οι αφέλειες κολάνε από τον ιδρώτα και μπορεί να γίνουν πολύ ενοχλητικές...» Τα μάτια μου επιστρέφουν στον Πίτερ και εκείνος σηκώνει το κεφάλι και με βλέπει που τον κοιτάζω. Υψώνει όλο απορία τα φρύδια και εγώ του χαμογελώ και κουνάω αρνητικά το κεφάλι.

«Δηλαδή να μην κάνω αφέλειες;»

Το κινητό μου στην τσάντα μου δγάζει έναν δόμβο. Μήνυμα από τον Πίτερ.

θέλεις να φύγουμε;

Όχι.

Τότε γιατί με κοιτάς;

Επειδή έτσι μου αρέσει •

Ο Λούκας διαβάξει κρυφά πίσω από την πλάτη μου. Του δίνω μια σπρωξιά και εκείνος κουνά το κεφάλι. «Σοβαρά τώρα... Μιλάτε με μηνύματα ενώ είστε πέντε μέτρα μακριά;»

Η Πάμμυ ζαρώνει όλο χάρη τη μυτούλα της. «Τι γλυκό!»

Κάνω να της απαντήσω, αλλά τότε βλέπω τον Πίτερ να έρχεται αποφασιστικά προς το μέρος μου. «Ωρα να πάω το κορίτσι μου σπίτι», λέει.

«Τι ώρα είναι;» λέω. «Πήγε τόσο αργά, ε;» Ο Πίτερ με βοηθάει να σηκωθώ και να φορέσω το μπουφάν μου. Μετά με παίρνει απ' το χέρι και διασχίζουμε το σαλόνι του Γκέμπ. Γυρνάω προς τα πίσω για να χαιρετήσω. «Γεια, Λούκας! Γεια, Πάμμυ! Πάντως πιστεύω ότι θα σου πηγαίνουν πολύ οι αφέλειες! Να σημειωθεί στα πρακτικά, παρακαλώ».

«Γιατί πας τόσο γρήγορα;» ρωτώ τον Πίτερ ενώ δγαίνουμε από το σπίτι και βαδίζουμε προς το αυτοκίνητό του.

Με τραβάει κοντά του και με φιλάει με τη μία. «Όταν με κοιτάς έτσι, Κόβυ, δεν μπορώ να παίξω χαρτιά. Χάνω τη συγκέντρωσή μου».

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να...» αρχίζω να λέω, μα εκείνος με φιλά ξανά, σφίγγοντάς με στην αγκαλιά του.

Μπαίνουμε στο αυτοκίνητο και ρίχνω μια ματιά στο ρολόι στο καντράν. Είναι ακόμα δώδεκα. «Έχω ακόμα μία ώρα περιθώριο», λέω. «Τι λες να κάνουμε;»

Από όλους τους γνωστούς μου, μόνο εγώ έχω συγκεκριμένη ώρα επιστροφής στο σπίτι. Όταν το ρολόι χτυπή-

σει μία, πρέπει να έχω φύγει, αλλιώς, παφ, θα μεταμορφωθώ σε κολοκύθα. Το έχουν πια συνηθίσει οι πάντες: Η σεμνή και καθωσπρέπει κοπέλα του Πίτερ Καβίνσκυ πρέπει, πάση θυσία, μία η ώρα να είναι σπίτι της. Η αλήθεια είναι ότι δε με πειράζει και πολύ – δε χάνω δα και τίποτα φοβερό. Και άλλωστε, «τίποτα το καλό δεν μπορεί να συμβεί μετά τις δύο τη νύχτα», έτσι δεν έλεγαν παλιά; Εκτός βέβαια αν τη βρίσκεις να παρακολουθείς διάφορους τύπους να μπεκροπίνουν μέχρι τελικής πτώσεως. Όχι, ευχαριστώ πολύ. Προτιμώ χίλιες φορές να φορέσω τις πιτζαμούλες μου και να διαβάσω ένα βιβλίο πίνοντας χαμομήλι.

«Γιατί δεν πάμε να αράξουμε σπίτι σου; Να πω και ένα γεια στον μπαμπά σου. Μπορούμε να τελειώσουμε και το *Aliens*». Με τον Πίτερ έχουμε καταρτίσει μια λίστα με ταινίες. Περιέχει τις δικές μου επιλογές (ταινίες που εγώ λατρεύω και εκείνος δεν έχει δει), τις δικές του επιλογές (ταινίες που εκείνος λατρεύει και εγώ δεν έχω δει), καθώς και ταινίες που κανείς από τους δυο μας δεν έχει δει. Το *Aliens* ήταν στις επιλογές του Πίτερ, αλλά τελικά μου άρεσε αρκετά. Και, απ' την άλλη, αν και κάποτε ο Πίτερ έλεγε ότι απεχθάνεται τις ρομαντικές κομεντί, του άρεσε πολύ το *Άγρυπνος στο Σιάτλ*. Ένωσα τεράστια ανακούφιση, γιατί θα μου ήταν αδύνατον να τα έχω με κάποιον που δεν του αρέσει το *Άγρυπνος στο Σιάτλ*.

«Δε θέλω να γυρίσω από τώρα», λέω. «Ας πάμε κάπου αλλού!»

Ο Πίτερ το σκέφτεται για λίγο, χτυπώντας τα δάχτυλά του ρυθμικά στο τιμόνι, και μετά λέει: «Βρήκα πού θα πάμε».

«Πού;»

«Θα δεις», λέει. Κατεβάζει τα τζάμια και ο δροσερός αέρας της νύχτας εισβάλλει στο αυτοκίνητο.

Αράζω όσο πιο αναπαυτικά μπορώ. Οι δρόμοι είναι έρημοι. Τα φώτα στα περισσότερα σπίτια είναι σβηστά. «Κάτσε να μαντέψω... Με πας στο ντάνινερ επειδή θες να φας πανκέικς με μπλούμπερι».

«Όχι».

«Χμμ. Για το Starbucks είναι αργά και το Biscuit Soul Food θα έχει κλείσει αυτή την ώρα».

«Ξέρεις, έχω κι άλλα ενδιαφέροντα εκτός από το φαγητό», λέει. Και αμέσως μετά: «Έχουν μείνει καθόλου κούκις στο τάπερ;»

«Τα φάγαμε όλα. Ίσως όμως έχω ακόμη μερικά στο σπίτι – αν δέβαια δεν τα έχει καταδροχθίσει η Κίττυ». Βγάζω το χέρι μου από το παράθυρο. Ο αέρας είναι ακόμα λίγο ψυχρός. Σε λίγες μέρες όμως δε θα χρειαζόμαστε καν μπουφάν.

Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στον Πίτερ. Κάποιες φορές αδυνατώ να πιστέψω πως είναι δικός μου. Κι όμως. Το πιο όμορφο από όλα τα όμορφα αγόρια είναι δικό μου. Όλο δικό μου.

«Τι έγινε;» με ρωτάει.

«Τίποτα», του απαντάω.

Δέκα λεπτά αργότερα, φτάνουμε στο Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια και διασχίζουμε την πανεπιστημιούπολη. Με τη διαφορά ότι κανείς εδώ δεν τη λέει «πανεπιστημιούπολη». Όλοι τη λένε «οι χώροι του πανεπιστημίου». Βρίσκουμε μια θέση και παρκάρουμε. Για Παρασκευή βράδυ σε μια πανεπιστημιούπολη, επικρατεί αρκετή ησυχία. Αυτή την εποχή όμως είναι οι ανοιξιάτικες διακοπές και πολλά από τα παιδιά λείπουν.

Βαδίζουμε χέρι χέρι στο γρασίδι, όταν ξαφνικά με τυλίγει ένα κύμα πανικού και σταματάω επιτόπου. «Λες να είναι γρουσουζιά που έχω έρθει εδώ πριν θγουν τα αποτελέσματα;»

Ο Πίτερ βάζει τα γέλια. «Απ' όσο ξέρω, αυτό ισχύει στους γάμους, με τον γαμπρό και τη νύφη. Εσύ όμως δεν πρόκειται να παντρευτείς το Βιρτζίνια, έτσι δεν είναι;»

«Καλά, κοροΐδευε εσύ. Τι ανάγκη έχεις, άλλωστε; Εσένα σε έχουν ήδη δεχτεί».

Ο Πίτερ δεσμεύτηκε από πέρσι προφορικά να μπει στην ομάδα λακρός του πανεπιστημίου. Την επίσημη αίτηση την έκανε φέτος το φθινόπωρο. Ήταν σίγουρο ότι θα τον δέχονταν, αν οι βαθμοί του ήταν σχετικά αξιοπρεπείς – έτσι γίνεται με όλους τους καλούς αθλητές. Τον Γενάρη ήρθε και επισήμως η απάντηση και η μαμά του διοργάνωσε ολόκληρο πάρτι. Εγώ του έφτιαξα μια τούρτα που έγραφε από πάνω «Βιρτζίνια σου έρχομαι!» με κίτρινο γλάσο.

Ο Πίτερ με τραβάει να προχωρήσω. «Έλα τώρα, ρε Κόβυ. Μόνοι μας ορίζουμε τη μοίρα μας. Εξάλλου, είχαμε έρθει εδώ και για εκείνη την εκδήλωση στο Κέντρο Μίλλερ, δυο μήνες πριν».

Παίρνω ανάσα. «Α, ναι, δίκιο έχεις».

Συνεχίζουμε τη βόλτα μας στο γρασίδι. Έχω καταλάβει πού με πηγαίνει: στη Ροτόντα, για να καθίσουμε στα σκαλοπάτια. Το κτίριο αυτό το σχεδίασε ο ίδιος ο Τόμας Τζέφερσον,* ο ιδρυτής του πανεπιστημίου. Οι λευκές του κολόνες και η κομψή του στέγη θυμίζουν σε μεγάλο βαθμό

* Ο Τόμας Τζέφερσον (1743-1826) ήταν ο τρίτος κατά σειρά Πρόεδρος των ΗΠΑ και συγγραφέας της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας. Το 1819 ίδρυσε το Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια. (Σ.τ.Μ.)

τον Παρθενώνα. Ο Πίτερ ανεβαίνει μερικά σκαλοπάτια σε στιλ Ρόκυ και μετά αράζει κάτω. Κάθομαι στο αμέσως παρακάτω σκαλοπάτι και γέρνω πίσω με τα χέρια μου μπλεγμένα στα γόνατά του. «Άκου αυτό», του λέω. «Ένα από τα πράγματα που κάνουν το Βιρτζίνια μοναδικό είναι ότι στο κέντρο του –δηλαδή εδώ, μέσα στη Ροτόντα– αντί για εκκλησία υπάρχει μια βιβλιοθήκη. Και ξέρεις γιατί; Γιατί ο Τζέφερσον πίστευε ότι πρέπει να υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσα στη γνώση και την πίστη».

«Στο διαφημιστικό το διάβασες, ε;» μου λέει περιπαικτικά ο Πίτερ και με φιλάει απαλά στον λαϊμό.

«Μας το είπαν πέρσι, τότε που είχα έρθει σε μια ξενάγηση», λέω νοσταλγικά.

«Αλήθεια τώρα; Τι την ήθελες την ξενάγηση; Αφού είσαι από εδώ. Πρέπει να έχεις έρθει άπειρες φορές στο πανεπιστήμιο».

Έχει δίκιο. Όντως έχω έρθει άπειρες φορές εδώ, με την οικογένειά μου. Η μαμά λάτρευε τις χορωδίες, κι έτσι, όσο ζούσε, δε χάναμε ποτέ τις συναυλίες των Χαλαμπαχού.* Και επίσης τις Κυριακές, μετά την εκκλησία, όταν είχε καλό καιρό, ερχόμασταν και για πικνίκ. Έχουμε και μια φωτογραφία όλοι μαζί στο γρασίδι.

Γυρνάω προς το μέρος του. «Ήρθα στην ξενάγηση επειδή θέλω να γνωρίζω τα πάντα για το Βιρτζίνια! Δεν μπορείς να τα ξέρεις όλα μόνο και μόνο επειδή μένεις κοντά. Για παράδειγμα, ξέρεις ποια χρονιά δέχτηκαν για πρώτη φορά γυναίκες ως φοιτήτριες;»

Ξύνει τον σβέρο του. «Εεε... Δεν έχω ιδέα. Το πανε-

* Η φοιτητική χορωδία σύγχρονης μουσικής του Πανεπιστημίου της Βιρτζίνια. (Σ.τ.Μ.)

πιστήμιο ιδρύθηκε στις αρχές του 19ου αιώνα, ε; Οπότε, θα πω γύρω στο 1920».

«Όχι, αγαπητέ μου. Το 1970». Γυρνάω πάλι μπροστά. «Εκατόν πενήντα χρόνια έπειτα από την ίδρυσή του».

«Μωρέ, μπράδω...» κάνει εντυπωσιασμένος. «Τελειώς τρελό. Οκεί, πες μου κι άλλες πληροφορίες για το Βιρτζίνια».

Βάζω μπρος: «Λοιπόν, το Βιρτζίνια είναι το μοναδικό πανεπιστημιακό ίδρυμα στις Ηνωμένες Πολιτείες που τα κτίριά του έχουν ενταχθεί στα Μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO».

«Φτάνει, βαρέθηκα», λέει ο Πίτερ και του ρίχνω μια ξυλιά στο γόνατο. «Πες μου καλύτερα κάτι άλλο. Τι είναι εκείνο που ανυπομονείς να ζήσεις όταν θα σπουδάξεις εδώ;»

«Πες εσύ πρώτος».

«Εύκολο», λέει αμέσως. «Εγώ περιμένω πώς και πώς να τρέξουμε μαζί γυμνοί στο γρασίδι».*

«Αυτό δηλαδή περιμένεις πώς και πώς; Να τρέχεις τσίτσιδος πέρα δώθε;» Και προσθέτω διαστικά: «Παρεμπιπτόντως, ξέχνα το. Εγώ δεν πρόκειται να το κάνω».

Βάζει τα γέλια. «Μα, είναι παράδοση στο Βιρτζίνια! Πρέπει να σέδεσαι τις παραδόσεις του πανεπιστημίου σου».

«Πίτερ!»

«Έλα, σε πειράζω». Γέρνει μπροστά, δάζει τα χέρια του στους ώμους μου και τρίβει απαλά το πρόσωπό του στον λαιμό μου – του αρέσει πολύ αυτό. «Σειρά σου».

Το σκέφτομαι για λίγο. Τι ανυπομονώ να ζήσω, αν πε-

* Μία από τις φοιτητικές παραδόσεις στο Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια είναι να τρέξει κανείς γυμνός μέσα στον χειμώνα κάπου 250 μέτρα, από τη Ροτόντα μέχρι το άγαλμα του Ομήρου, που βρίσκεται σε μια έκταση καλυμμένη με γρασίδι, και να το φιλήσει. (Σ.τ.Μ.)

ράσω; Υπάρχουν τόσο πολλά, είναι αδύνατον να τα θυμηθώ όλα. Ας πούμε, περιμένω πώς και πώς να τρώμε δάφνες με τον Πίτερ κάθε μέρα στην τραπεζαρία. Να κάνουμε έλκηθρο στο λοφάκι όταν χιονίζει. Και πικνίκ όταν έχει καλό καιρό. Να μένουμε μέχρι αργά τη νύχτα κουβεντιάζοντας και μετά να ξυπνάμε και να κουβεντιάσουμε κι άλλο. Να δάξουμε πλυντήριο μέσα στη μαύρη νύχτα και να φεύγουμε χωρίς να το έχουμε προγραμματίσει για εκδρομή με το αυτοκίνητο. Περιμένω πώς και πώς... Τα πάντα. «Δε θέλω να το γρουσουζέψω», λέω τελικά.

«Έλα, πες!»

«Εντάξει, εντάξει... Νομίζω ότι περισσότερο από όλα ανυπομονώ να... να πηγαίνω στη Βιβλιοθήκη ΜακΓκρέγκορ όποτε μου κάνει κέφι». Τη βιβλιοθήκη αυτή όλοι τη λένε «Αίθουσα Χάρου Πόττερ», χάρη στα παλιά χαλιά και τους πολυελαίους και τα δερμάτινα καθίσματα και τα πορτρέτα στους τοίχους. Τα ράφια ξεκινούν από το πάτωμα και φτάνουν μέχρι το ταβάνι και έχουν μπροστά κάγκελα για να προστατεύουν τα πολύτιμα βιβλία. Είναι ένας χώρος βγαλμένος από το παρελθόν. Επικρατεί ευλαδική ησυχία εκεί μέσα. Ένα καλοκαίρι –πρέπει να ήμουν πέντε ή έξι χρονών, επειδή ακόμα δεν είχε γεννηθεί η Κίττυ– η μαμά είχε πάρει ένα μεταπτυχιακό μάθημα στο Βιρτζίνια, κι έτσι ερχόταν συχνά να μελετήσει στη Βιβλιοθήκη ΜακΓκρέγκορ. Εγώ με τη Μάργκο καθόμασταν δίπλα της και ζωγραφίζαμε ή διαβάσαμε. Η μαμά έλεγε, «πάμε στη μαγική βιβλιοθήκη», επειδή όσο ήμασταν εκεί, δεν τσακωνόμασταν ποτέ. Κάναμε πάντα ησυχία, σαν να βρισκόμασταν σε εκκλησία, και κοιτούσαμε μαγεμένες τα βιβλία και τα μεγάλα παιδιά που μελετούσαν γύρω μας.

Ο Πίτερ δείχνει απογοητευμένος. Σίγουρα περίμενε ότι θα έλεγα κάτι που θα τον συμπεριλάμβανε, κάτι που θα είχε σχέση με τους δυο μας. Όμως –δεν ξέρω γιατί– αυτή τη στιγμή θέλω τα όνειρά μου να αφορούν μόνο εμένα.

«Μπορείς να έρχεσαι μαζί μου στη βιβλιοθήκη Μακ-Γκρέγκορ», του λέω. «Αρκεί να υποσχεθείς ότι θα είσαι φρόνιμος».

«Αχ, Λάρα Τζιν», κάνει στοργικά. «Μόνο εσύ θα περμένες πώς και πώς να περνάς την ώρα σου σε μια βιβλιοθήκη».

Κι όμως, αν κρίνω από τις φωτογραφίες που ανεβάζουν διάφοροι στο Pinterest, δεν είμαι μόνη. Πολλοί είναι εκείνοι που θα ήθελαν να περνούν την ώρα τους σε μια τόσο όμορφη βιβλιοθήκη. Απλά δεν ανήκουν στα άτομα με τα οποία θα έκανε παρέα ο Πίτερ. Εμένα, ας πούμε, με θεωρεί υπερβολικά ιδιόρρυθμη. Δε θέλω να του χαλάσω τη φαντασίωση, αλλά όχι, δεν είμαι και τόσο ιδιόρρυθμη. Σε πολύ κόσμο αρέσει να μένει σπίτι και να φτιάχνει κούκies και να κάνει χειροτεχνίες και να επισκέπτεται βιβλιοθήκες. Οι περισσότεροι από αυτούς δέβαια είναι πάνω από πενήντα χρονών, αλλά δεν έχει σημασία. Μου αρέσει πάντως που με αντιμετωπίζει έτσι – σαν να είμαι ένα ξωτικό του δάσους που το συνάντησε τυχαία και τώρα είναι υποχρεωμένος να ζήσει μαζί του.

Βγάζει από την τσέπη του φούτερ του το τηλέφωνό του. «Είναι δώδεκα και μισή. Σε λίγο πρέπει να φύγουμε».

Αναστενάζω. «Κιόλας;» Είναι τόσο ωραία εδώ τη νύχτα. Νιώθω λες και όλο το μέρος μάς ανήκει.

Μέσα μου ήξερα πάντα ότι είμαι φτιαγμένη για το Βιοτζίνια. Ποτέ δεν είχα νιώσει την επιθυμία να πάω κάπου

αλλού – στην ουσία δε μου περνούσε καν από το μυαλό. Σκόπευα να κάνω την αίτηση από πολύ νωρίς, μαζί με τον Πίτερ. Όμως, η σύμβουλος προσανατολισμού, η κυρία Ντυβάλ, με συμβούλεψε να μη διαστώ. Θα ήταν καλό, είπε, να δουν και τους βαθμούς μου της τελευταίας τάξης. Σύμφωνα με την κυρία Ντυβάλ, την αίτηση πρέπει να την κάνεις όταν βρίσκεσαι στο απόγειό σου.

Κι έτσι, κατέληξα να κάνω αίτηση συνολικά σε πέντε πανεπιστήμια. Καταρχάς, στο Βιρτζίνια, που είναι το πιο δύσκολο να σε δεχτούν και βρίσκεται μόλις δεκαπέντε λεπτά από το σπίτι μου. Έπειτα, έστειλα στο Ουίλιαμ και Μαίρη, το οποίο είναι το δεύτερο σε δυσκολία – δύο ώρες μακριά από το σπίτι–, και μετά στο Πανεπιστήμιο του Ρίτσομοντ και στο Τζέιμς Μάντισον – και τα δύο είναι μία ώρα μακριά. Αυτά τα τέσσερα βρίσκονται μέσα στην πολιτεία της Βιρτζίνια. Τότε όμως η κυρία Ντυβάλ με πίεσε να κάνω αίτηση έστω και σε ένα πανεπιστήμιο εκτός πολιτείας. Έτσι, απλά για να υπάρχει ως επιλογή. Έστειλα, λοιπόν, στο Νορθ Καρολάινα, στο Τσάπελ Χιλλ.* Είναι πολύ δύσκολο να σε δεχτούν – ειδικά όταν είσαι από άλλη πολιτεία. Το επέλεξα όμως επειδή μου θυμίζει το Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια. Έχει πολύ δυνατό θεωρητικό τμήμα και επίσης δε βρίσκεται υπερβολικά μακριά – θα μπορώ εύκολα να ταξιδέψω μέχρι το σπίτι αν χρειαστεί.

Πάντως, ακόμα και αν με δέχονταν στο Νορθ Καρολάινα, εγώ θα έμενα πιστή στο Βιρτζίνια. Ποτέ μου δεν ήθελα να σπουδάσω μακριά από το σπίτι. Δεν είμαι σαν τη μεγάλη μου αδερφή, που ονειρευόταν πάντα να πάει

* Διάσημο πανεπιστήμιο που βρίσκεται στην πόλη Τσάπελ Χιλλ της Βόρειας Καρολίνας. (Σ.τ.Μ.)

μακριά και να γνωρίσει τον κόσμο. Εμένα μου αρέσει το σπιτάκι μου. Και το Βιρτζίνια είναι κάτι σαν το σπίτι μου. Γι' αυτό και το προτιμώ από όλα τα υπόλοιπα. Και εκτός αυτού, το κάμπους του είναι παραμυθένιο. Τα πάντα είναι τέλεια εδώ. Και πάνω από όλα ο Πίτερ.

Μένουμε λίγα λεπτά ακόμα. Εγώ αραδιάζω κι άλλα στοιχεία για το Βιρτζίνια και ο Πίτερ με δουλεύει επειδή τα ξέρω όλα αυτά. Έπειτα, φεύγουμε για το σπίτι. Όταν φτάνουμε, κοντεύει πια μία. Στο κάτω σπίτι τα φώτα είναι όλα σβηστά, αλλά πάνω το δωμάτιο του μπαμπά έχει ακόμη φως. Ποτέ δεν πέφτει για ύπνο πριν γυρίσω. Κάνω να δω από το αμάξι, όμως ο Πίτερ απλώνει το χέρι του και με εμποδίζει. «Πρέπει πρώτα να με καληνυχτίσεις με ένα φιλί», λέει.

Βάζω τα γέλια. «Πίτερ! Πρέπει να πάω σπίτι».

Δεν απαντά. Κλείνει πεισματικά τα μάτια και περιμένει, κι έτσι γέρνω και του δίνω ένα διαστικό φιλί στα χείλη. «Ορίστε. Ευχαριστημένος;»

«Όχι». Με φιλά λοιπόν ξανά, μακρόσυρτα, σαν να έχουμε στη διάθεσή μας όλο τον χρόνο του κόσμου. Και έπειτα λέει: «Τι θα γινόταν αν ερχόμουν ξανά όταν ο μπαμπάς σου θα έχει κοιμηθεί; Θα μπορούσα να μείνω όλη τη νύχτα και να φύγω πριν ξημερώσει».

Του χαμογελώ. «Δεν πρόκειται να το κάνεις, κι έτσι δε θα μάθουμε ποτέ τι θα γινόταν».

«Ας πούμε πως το έκανα».

«Ο μπαμπάς μου θα με σκότωνε».

«Όχι, δε θα σε σκότωνε».

«Τότε θα σκότωνε εσένα».

«Ούτε και εμένα θα σκότωνε».

«Σύμφωνοι, δε θα σε σκότωνε. Όμως, θα έχανε κάθε ιδέα για εμένα. Και θα γινόταν έξαλλος μαζί σου».

«Μόνο αν μας έπιανε στα πράσα», λέει ο Πίτερ. Το λέει όμως με μισή καρδιά. Ούτε και αυτός θα το ρίσκαρε. Θέλει πολύ να τα έχει καλά με τον μπαμπά. «Ξέρεις για ποιο πράγμα ανυπομονώ πραγματικά;» Μου τραβάει απαλά την κοτσίδα. «Να μη χρειάζεται να λέμε καληνύχτα. Μου τη σπάει να λέω καληνύχτα και μετά να φεύγω».

«Κι εμένα».

«Δε βλέπω την ώρα να πάμε στο πανεπιστήμιο».

«Και εγώ το ίδιο», λέω και του δίνω ένα ακόμη πεταχτό φιλί. Έπειτα πετάγομαι έξω από το αμάξι και τρέχω προς το σπίτι. Προλαβαίνω να ρίξω μια ματιά στο φεγγάρι και στα αστέρια που φέγγουν στον νυχτερινό ουρανό και να κάνω μια ευχή. *Σε παρακαλώ, Θεούλη μου! Κάνε να μπω στο Βιοτζίνια!*

2

«ΤΙ ΧΡΩΜΑ ΓΚΑΙΤΕΡ ΝΑ ΒΑΛΩ ΣΤΗΝ ΠΙΠΡΟΥΚΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ μας; Ροζ ή χρυσαφί;» Κρατάω ένα πασχαλινό αυγό μπροστά στην οθόνη, για να μπορεί να το δει η Μάργκο. Το έχω χρωματίσει μπλε τριγκουάζ και έχω ντεκουπάρει πάνω του ένα ανάγλυφο προφίλ της Μαρίας Αντουανέττας.

«Φέρ' το λίγο πιο κοντά», λέει η Μάργκο μισοκλείνοντας τα μάτια. Είναι με τις πιτζάμες και έχει στο πρόσωπό της μια μάσκα ομορφιάς. Τα μαλλιά της έχουν μακρύνει, καλύπτουν τους ώμους της, άρα δε θα αργήσει να τα κουρέψει. Έχω την υποψία ότι στο εξής θα έχει πάντα τα μαλλιά της κοντά. Της πηγαίνουν άλλωστε πολύ.

Είναι νύχτα πια στη Σκοτία, ενώ εδώ έχουμε ακόμη απόγευμα. Μας χωρίζουν πέντε ώρες και έξι χιλιάδες χιλιόμετρα. Εκείνη δρίσκεται στον κοιτώνα της. Εγώ, πάλι, κάθομαι στο τραπέζι της κουζίνας, περικυκλωμένη από πασχαλινά αυγά και μπολάκια γεμάτα με βαφές και στρασάκια και αυτοκόλλητα. Χώρια τα φτερά που μου έχουν ξεμείνει από τότε που είχα φτιάξει κάτι χριστουγεννιάτικα

στολίδια. Το λάπτοπ μου το έχω στηρίξει πάνω σε μια στοίβα από βιβλία με συνταγές. Χάρη σ' αυτό, η Μάργκο μού κάνει παρέα μέχρι να τελειώσω τη διακόσμηση των αυγών. «Λοιπόν», της λέω, «για να σε βοηθήσω να αποφασίσεις... Σκοπεύω να της κάνω και ένα περίγραμμα με πέρλες».

«Ε, τότε ψηφίζω ροζ γκλίτερ», λέει καθώς προσαρμόζει καλύτερα τη μάσκα ομορφιάς στο πρόσωπό της. «Θα είναι πιο φανταχτερό».

«Αυτό είχα διαλέξει και εγώ», λέω και πάνω αμέσως δουλειά δάξοντας το γκλίτερ με ένα παλιό πινέλο για μακιγιάζ. Χτες το βράδυ πέρασα ώρες ολόκληρες φυτώντας τους κρόκους από τα αυγά. Υποτίθεται ότι θα το κάναμε παρέα με την Κίττυ και θα το διασκεδάσαμε όπως παλιά, αλλά εκείνη μου το έσκασε γιατί την κάλεσε η Μάντλιν Κλίνγκερ στο σπίτι της. Η πρόσκληση από τη Μάντλιν Κλίνγκερ είναι ένα σπάνιο, ένα κοσμοϊστορικό γεγονός και φυσικά δε δικαιούμαι να της κρατάω μούτρα.

«Έφτασε η ώρα, ε; Σε λίγες μέρες θα ξέρεις».

«Ναι, πριν από το τέλος του μήνα». Αρχίζω να βάζω πέρλες στη σειρά. Από τη μία, δε βλέπω την ώρα να έρθει επιτέλους η απάντηση για να τελειώνουμε. Από την άλλη όμως, αυτή η περίοδος της αναμονής, όπου δεν ξέρω τι θα συμβεί και απλά ελπίζω, έχει κάτι το γοητευτικό.

«Θα περάσεις», λέει η Μάργκο και δείχνει απόλυτα σίγουρη. Όλοι το θεωρούν δεδομένο ότι θα με δεχτούν στο Βιρτζίνια: ο Πίτερ, η Κίττυ, η Μάργκο, ο μπαμπάς... ακόμα και η σύμβουλος μου, η κυρία Ντυβάλ. Και, παρ' ότι δεν το λέω ανοιχτά για να μην το γρουσουζέψω, το ίδιο πιστεύω κι εγώ. Έχω δουλέψει πολύ σκληρά. Έχω βελτιώσει το σκορ μου στο τεστ αξιολόγησης κατά διακόσιους

ολόκληρους πόντους. Οι βαθμοί μου στο σχολείο είναι πολύ υψηλοί, σχεδόν όσο ήταν της Μάργκο – και η Μάργκο πέρασε, άλλο που δεν πήγε. Τα έχω κάνει όλα σωστά, όμως δεν ξέρω αν αυτό αρκεί. Όπως και να έχει, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να περιμένω. Και να ελπίζω. Και να ελπίζω και να ελπίζω...

Ενώ φτιάχνω έναν μικρό λευκό φιόγκο στην κορυφή του αυγού μου, ξαφνικά σταματάω και ρίχνω στην αδερφή μου μια ματιά όλο καχυποψία. «Ένα λεπτό... Αν τελικά περάσω στο Βιρτζίνια, έχεις σκοπό να προσπαθήσεις να με πείσεις να πάω κάπου αλλού; Για να ανοίξω τα φτερά μου και τα λοιπά;»

Η Μάργκο δάξει τα γέλια και η μάσκα ομορφιάς γλιστράει από το πρόσωπό της. Την προσαρμόζει ξανά και λέει: «Όχι. Σου έχω εμπιστοσύνη. Είμαι βέβαιη πως θα πάρεις τη σωστή απόφαση». Καταλαβαίνω πως το εννοεί. Κι έτσι, χάρη σ' εκείνη το πιστεύω και εγώ. Ναι, λοιπόν, όταν έρθει εκείνη η ώρα, θα πάρω τη σωστή απόφαση. Και η σωστή απόφαση δεν είναι άλλη από το Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια. Είμαι βέβαιη. «Το μόνο που θα σου πω είναι να φροντίσεις να κάνεις τις δικές σου φιλίες. Ο Πίτερ θα γνωρίσει εκατοντάδες ανθρώπους χάρη στο λακρός και θα κάνει πολλούς φίλους, οι οποίοι όμως δεν είναι απαραίτητο ότι θα σου ταιριάζουν. Άρα, λοιπόν, πρέπει να κάνεις τους δικούς σου φίλους. Το Βιρτζίνια έχει πάρα πολύ κόσμο, είναι μεγάλο πανεπιστήμιο».

«Εντάξει, θα κάνω τους δικούς μου φίλους», της υπόσχομαι.

«Και σίγουρα να γραφτείς στον σύλλογο φοιτητών ασιατικής καταγωγής. Αν ένα πράγμα μου λείπει εδώ, είναι

ένας τέτοιος σύλλογος. Είναι πολύ σημαντικό πράγμα να ανακαλύπτεις τις ρίζες σου ενώ είσαι στο πανεπιστήμιο. Όπως έκανε ο Τιμ, για παράδειγμα».

«Ποιος Τιμ;»

«Ο Τιμ Μόναχαν, από την τάξη μου».

«Α, ναι, ο Τιμ», λέω. Ο Τιμ Μόναχαν είναι Κορεάτης στην καταγωγή, αλλά είχε υιοθετηθεί μικρός. Δεν είναι πολλά τα παιδιά ασιατικής καταγωγής στο σχολείο μας, κι έτσι τα γνωρίζουμε σχεδόν όλα.

«Στο σχολείο δεν έκανε καθόλου παρέα με Ασιάτες. Τώρα όμως που είναι στο Πολυτεχνείο, έχει γνωρίσει έναν σκασμό Κορεάτες και νομίζω ότι έχει γίνει πρόεδρος της ασιατικής αδελφότητας».

«Μωρέ, μπράβο...»

«Εμένα βέβαια οι αδελφότητες δε μου αρέσουν και χαίρομαι που στο Ηνωμένο Βασίλειο δεν είναι και πολύ της μόδας. Δεν πιστεύω να θέλεις να μπει σε αδελφότητα... Δικαίωμά σου, βέβαια», προσθέτει διαστικά, «εσύ θα αποφασίσεις».

«Να σου πω, δεν το έχω σκεφτεί».

«Ο Πίτερ βέβαια λογικά θα μπει σε αδελφότητα».

«Ούτε και αυτός έχει πει κάτι...» Βέβαια, αν και δεν έχει αναφέρει το παραμικρό, εύκολα θα μπορούσα να τον φανταστώ ως μέλος κάποιας αδελφότητας.

«Λένε ότι είναι δύσκολο να είναι το αγόρι σου σε αδελφότητα και εσύ να μην είσαι. Τα μέλη μιας αγορίστικης αδελφότητας κάνουν πιο εύκολα παρέα με τα μέλη μιας κοριτσιίστικης αδελφότητας. Έτσι πάει. Τι να πω, δεν ξέρω. Η αλήθεια είναι ότι το όλο πράγμα μού φαίνεται κάπως χαζό, αλλά ίσως τελικά και να αξίζει τον κόπο. Λένε

ότι σε μερικές αδελφότητες τα κορίτσια ασχολούνται με χειροτεχνίες και τέτοια». Μου κουνάει όλο νόημα τα φρύδια της.

«Και μια που το αναφέραμε...» Σηκώνω το αυγό μπροστά στην κάμερα. «Ταράμ!»

Η Μάργκο πλησιάζει το πρόσωπό της στην οθόνη για να δει καλύτερα. «Πρέπει να ασχοληθείς επαγγελματικά με τη διακόσμηση αυγών! Για δείξε μου και τα υπόλοιπα».

Σηκώνω την καρτέλα με τα αυγά. Είναι μια ολόκληρη δωδεκάδα από δαύτα: Κάποια είναι απαλό ροζ με ένα φούξια ζιγκ ζαγκ γύρω τους, άλλα είναι έντονο μπλε με λεμονί και υπάρχουν και μερικά λιλά με αποξηραμένα άνθη λεβάντας κολλημένα πάνω. Είμαι πολύ χαρούμενη που βρήκα επιτέλους την ευκαιρία να χρησιμοποιήσω την αποξηραμένη λεβάντα. Είχα αγοράσει μια ολόκληρη σακούλα πριν από μήνες, για μια κρεμ μπρουλέ λεβάντας, και από τότε έπιανε απλά χόρο στο ντουλάπι.

«Τι θα τα κάνεις;» με ρωτά η Μάργκο.

«Θα τα πάω στο Μπέλδιου, για να δώσουν λίγο χρώμα στη ρεσεψιόν. Είναι πάντα τόσο ψυχρά εκεί, νομίζεις ότι είσαι σε νοσοκομείο».

Η Μάργκο γέρνει το κεφάλι πίσω, στα μαξιλάρια της. «Πώς πάνε τα πράγματα στο Μπέλδιου;»

«Μια χαρά. Ήμουν βέβαια πολύ απασχολημένη με τις αιτήσεις για τα πανεπιστήμια και με τα μαθήματα για το σχολείο και έχω καιρό να πάω. Τώρα, βλέπεις, που δε δουλεύω επισήμως εκεί, δε βρίσκω ποτέ χρόνο». Στριφογυρνά το αυγό με τη Μαρία Αντουανέττα στο χέρι μου. «Λέω αυτό εδώ να το δώσω στη Στόρμυ. Της ταιριάζει απόλυτα». Το τοποθετώ στη βάση για να στεγνώσει και έπειτα πιάνω

ένα λιλά από την καρτέλα και αρχίζω να κολλάω πάνω του κάτι πολύχρωμα πετραδάκια που θυμίζουν καραμελίτσες. «Θα πηγαίνω πιο συχνά από εδώ και στο εξής».

«Ξέρω, δεν είναι εύκολο», λέει η Μάργκο. «Να πάμε μαζί, τώρα που θα έρθω για τις ανοιξιάτικες διακοπές. Θέλω να γνωρίσω τον Ραβί στη Στόρμ».

Ο Ραβί είναι το αγόρι της, τα έχουν ήδη έξι μήνες. Οι γονείς του είναι από την Ινδία, αλλά εκείνος γεννήθηκε στο Λονδίνο, κι έτσι η προφορά του είναι όσο πιο λονδρεζίκια γίνεται. Όταν γνωριστήκαμε στο Skype, του είπα, «Μιλάς σαν τον πρίγκιπα Ουίλλιαμ» και εκείνος έβαλε τα γέλια και είπε: «Να είσαι καλά!» Είναι δύο χρόνια μεγαλύτερος από τη Μάργκο και ίσως γι' αυτό –ή ίσως επειδή απλά είναι Άγγλος– δείχνει πολύ σοφιστικέ. Καμία σχέση με τον Τζος, δηλαδή. Δεν είναι όμως σοφιστικέ με αλαζονικό τρόπο. Απλά είναι τελείως διαφορετικός. Είναι πιο καλλιεργημένος, πιθανότατα γιατί ζει σε μια τόσο μεγάλη πόλη και μπορεί να πηγαίνει στο θέατρο όποτε θέλει και επίσης συναντάει διάφορους επισήμους, καθώς η μητέρα του είναι στο διπλωματικό σώμα. Όταν το είπα αυτό στη Μάργκο, εκείνη έβαλε τα γέλια και είπε ότι απλά δεν τον ξέρω καλά και ότι στην πραγματικότητα ο Ραβί είναι απίστευτα νερντ τύπος και δεν έχει καθόλου πριγκιπικό στιλ. «Μη σε ξεγελάει η προφορά», είπε. Θα έρθουν μαζί στις ανοιξιάτικες διακοπές και λογικά θα το διαπιστώσω και μόνη μου. Το σχέδιο είναι ο Ραβί να κοιμηθεί δύο βραδιές στο σπίτι μας και μετά να πετάξει για το Τέξας για να δει κάτι συγγενείς του. Η Μάργκο θα μείνει μαζί μας ολόκληρη την εβδομάδα.

«Δε βλέπω την ώρα να τον γνωρίσω και από κοντά», της λέω και εκείνη χαμογελάει μέχρι τ' αυτιά.

«Θα δεις, θα τον λατρέψεις».

Είμαι σίγουρη. Αφού αρέσει στη Μάργκο, θα αρέσει και σ' εμένα. Όμως, πιο πολύ από όλα, χαίρομαι που η Μάργκο θα έχει την ευκαιρία να γνωρίσει καλύτερα τον Πίτερ και να καταλάβει πόσο μοναδικός είναι. Θα μπορούμε μάλιστα να δγαίνουμε και οι τέσσερις μαζί, σαν ζευγάρια.

Είμαστε και οι δύο αδερφές ερωτευμένες και αυτό μας φέρνει ακόμα πιο κοντά. Δεν είναι υπέροχο;